

havde haft det i Provisorieaarene, absolut have umuliggjort Estrupiatets Spillen-Fandango med hele den danske Befolkning. Det er for at værne vore Rettigheder indad til, vi hovedsagelig skulle lægge an paa at faa et Folkeværn.

At vor Flaade ligeledes skal og bør omdannes, er en Selvfølge. En stor Del af det, der er ofret paa den, er, som det er oplyst af Ordføreren for Flertallet, jo i Henhold til Højres Ministres egne Udtalelser, Penge, der med et populært Udtryk kunne siges at være kastede ud ad Vinduet. — Ministeren har erkendt, at til Trods for de Millioner, der ere ofrede paa Flaaden, ere vi dog ikke i Stand til at foretage de almindelige Manøvrer med vore Skibe omkring i Farvandene. At Holmen, som nu sorterer under Marinen, kan bibeholdes som Værksted og udføre Arbejde for forskellige Etater, er en Selvfølge, der behøver ikke at ske nogen som helst Indskrænkning der.

At nedsætte en Kommission er efter min Mening den rigtigste Vej at gaa. Men jeg vil gerne forstaa Forslaget saaledes, at Kommissionen ogsaa har Lov til, i Fald den erhverver den Mening ved Granskning af disse Forhold, at komme med Forslag om fuldstændig Afvæbning. Jeg ser ikke, der i Forslagets § 2 er noget som helst til Hinder derfor.

Maa jeg maaske, forinden jeg taler om Forslaget, sige, at jeg glæder mig over de Udtalelser, der kom fra den højtærede Konseilspræsident ved Forelæggelsen af Forslaget, om, at dette ikke betød noget som helst om, at vi tænkte paa Ufred eller Krig med vore Naboer, men at vi tværtimod leve i Fred og god Forstaaelse med disse. Jeg glæder mig herover, men jeg kunde dog ønske at spørge, om ikke den højtærede Konseilspræsident mener, at det for at stive Kommissionens Arbejde af, for at lette den dens Opgave vil være hensigtsmæssigt paa det nærværende Tidspunkt at forelægge Forslag her til en Neutralitets-erklæringsbeslutning, der saa burde tilstilles Magterne. Det forekommer mig, at det vilde have sin Betydning for Kommissionen, om den kunde støtte sig paa en saadan Beslutning. Jeg maa maaske ligeledes sige, at den ærede Regering og Flertallet jo i og for sig har foregrebet Kommissionens Arbejde ved Beslutningen om Anskaffelsen af 128 ny Kanoner. Det er noget, vi ved, at der til Materiel hører Mandskab, og saa har man jo fastslaaet Rammerne. Men nu er der naturligvis ikke noget til Hinder for — saaledes vil jeg

personlig se paa denne Sag — at Kommissionen kan komme til den Erkendelse, at disse Kanoner ere overflødige, og den maa have Ret til at fastsætte de Rammer, som ere passende for vort Artilleri.

Med Hensyn til selve Forslaget skal jeg bemærke, at jeg havde syntes bedre om det, i Fald der var foreslaaet, at Kommissionen skulde bestaa af 15 Medlemmer af hvert Ting. Selv tilhører jeg som Medlem af Socialdemokratiet endnu et Mindretal, men selv om jeg ikke gjorde det, er det min Opfattelse, at en folkevalgt parlamentarisk Forsamling aldrig burde udelukke noget Mindretal, naar dette Mindretal har nogen Betydning inden for denne Forsamling. Og det forekommer mig, at man faar et Indtryk, som om det her har været Opgaven, at et bestemt Mindretal her i Salen ikke skulde faa Medlemmer med i Kommissionen. Endvidere maa jeg maaske til § 5 gøre nogle Bemærkninger. Der staar, at „Kommissionens Forhandlinger saavel som de af den indhentede Oplysninger anses for øvrigt for Embedshemmelighed med de deraf flydende Følger ogsaa for de Medlemmers, tilforordnedes, eller tilkaldtes Vedkommende, som ikke ere Embedsmænd“. Jeg kan godt forstaa, at en Forsvarskommissions Medlemmer have Tavshedspligt angaaende alle saadanne Oplysninger, der vedrøre vort Forsvar, vor Hærs og Flaades særlige Indretninger, hemmelige Indretninger indad til og udad til, men da denne Kommission ogsaa har til Opgave at søge Oplysninger om Materiellets Anskaffelse og om Fæstningsanlægene, som jeg nævnte før, vil jeg dog tillade mig at spørge, om det er Meningen, at alle Oplysninger, som tilvebringes angaaende Fæstningsbyggeriet ved København, ogsaa skulle være en Hemmelighed, som ikke maa komme ud til Befolkningen? Jeg vilde meget beklage, om § 5 skulde forstaaes paa den Maade.

Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg vil udtale Ønsket om, at Resultatet af Kommissionens Arbejde, naar den bliver færdig en Gang, og naar dette Arbejde forelægges Rigsdagens Ting, maa blive, at der er opnaaet Enighed i Flertallet om en fuldstændig Forandring af vort nuværende Forsvarsvæsen og Indførelsen af et Demokratiseringsforsvar i Lighed med Folkeværn. Man vilde derved spare ikke nogle faa Hundrede Tusind Kroner aarlig, men Millioner af Kroners aarlige Udgift, som saa kunde anvendes til sociale Reformers til Gavn for den store, almindelige Befolkning.